

Rừng Thu thay lá

Chậm vừa

Thanh Trang

Mùa nào rừng cây trút lá Tôi về tìm lại chút nắng Nhớ lại từng mùa lá
thắm xuân nào Cho lòng mình cũng xôn xao khi từng đợt lá theo
nhau rụng rơi ... rụng rơi như đã bao phen mùa thu thay áo !
Ngày nào về ngang qua phố con đường lẫn vào lối ngõ vang tiếng lá rơi vọng
về mơ hồ Qua rồi từng giấc mơ xưa cho dù mộng ước đơn
sơ giờ đây ... giờ đây khi mỗi thu sang lòng hết mong chờ !
Thu nay qua nơi đây theo cùng gió mây lá thu rơi đây ! Thu xưa nơi quê ta bây giờ đã
xa hàng cây xanh lá ! Nơi phương Nam quê tôi, hai mùa đó thôi, trời xanh nắng tươi !
Thu nơi đây phương xa chờ khi bước qua mùa đông băng giá ! Ngày nào trời thưa thớt
nắng sương chiều đập diu phố vắng nhớ về từng ngày tháng cũ mơ màng
Trong kỷ niệm có đôi ta Những ngày xưa ấy tuy xa Mà nay ... mà
nay thu đến thu đi nào dễ phai nhòa ?

VỀ MỘT CUỘC HỘI NGỘ

BẢO NHƯ

Tôi được nữ văn sĩ Phong Thu mời đi dự một cuộc họp mặt với các phụ nữ cầm viết, tổ chức tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn, để vinh danh các nữ sĩ đã có đóng góp vào dòng văn chương, truyền thông Việt, và khuyến khích tài các năng trẻ

Tôi không hề nghĩ mình là một “nữ sĩ”, chưa hề nghĩ mình sẽ bao giờ viết nổi một cuốn sách, thậm chí cũng chưa từng có mộng trở thành “nhà văn”, nhưng tôi đi tham dự vì tôi không muốn mất dịp gặp và biết thêm về những người “đặc biệt” này. Lý do nữa, tôi cũng muốn thăm thú thủ đô, nơi dù đã là công dân Mỹ bao năm qua tôi vẫn chưa có dịp ghé thăm.

Theo chương trình, ban tổ chức (BTC) đón các văn thi sĩ đến từ xa đưa từ phi trường về khách sạn và khoản đãi một bữa tối nhẹ ngay tại phòng hội (Conference room) của khách sạn. Mọi người nhận phòng nghỉ ngơi và BTC sẽ tổ chức một chuyến du ngoạn thủ đô vào ngày thứ Bảy hôm sau như thăm đài tưởng niệm tổng thống Lincoln, nghĩa trang quân đội Arlington, White House, Trường tưởng niệm các tử sĩ Hoa Kỳ trong chiến tranh VN...

Thủ đô Hoa Thịnh Đốn thật đẹp, cây cối xanh tươi, dòng sông Potomac thơ mộng,

những con đường nhỏ với những ngôi nhà xinh đẹp lâu năm được bao bọc giữa thiên nhiên, những dinh thự kiến trúc kiêu cổ điển,

kỳ công, tất cả mang một sắc thái kỳ cựu, trang tĩnh, khác hẳn với California nơi tôi ở, ảnh hưởng sa mạc nên thiếu sông nước, chói chang mặt trời, những con đường lớn giao thông hùng hực tốc độ, những khu thương mại và các cao ốc tân kỳ với kiến trúc thực dụng hơn là mỹ thuật, và những khu nhà của cư dân rất ít thiên nhiên nếu so với Virginia.

Dù cảnh sắc xanh mát và hoàn toàn khác biệt, tôi bỗng

nhận ra rằng tôi không còn có tính háo hức thám hiểm của thời ... trẻ nhỏ nữa. Một dấu hiệu của ... hoàng hôn? Mơ ước “đi cho biết đó biết đây” của tôi biến đâu mất, tôi chỉ thấy mình thương thức và để tâm tới con người, những liên hệ tình cảm. Chính vì vậy, giờ đây ngồi viết lại, tôi chỉ còn cảm xúc về những gặp gỡ, những khuôn mặt với những sắc nét riêng biệt đã để lại những ấn tượng đẹp trong tôi. Xin cảm ơn cuộc hội ngộ và những phụ nữ vô cùng khả ái đó.

Vậy thì, bài viết này, tôi xin viết về “người”, không phải cảnh và sự việc, những người bạn tôi được hạnh ngộ trong chuyến “để mèn phiêu lưu ký” này.

Trước lần này tôi chỉ biết chị qua bài viết “Bánh Ít Lá Gai” đăng trên DCVOnline và ít lần liên lạc với chị qua e mail cho kỳ họp mặt. Tôi có thể cảm được sự nhiệt tình, chu

đáo và hết sức cởi mở của chị qua các trao đổi email. Nhưng còn hơn cả tưởng tượng, khi về đến khách sạn, dù bận bịu với các văn thi hữu chung quanh, chị nhào tới hỏi “ai Bảo Như?, ai Thái Hoà?” và ôm tôi mừng như đã quen thân từ lâu vừa gặp lại. Giọng Nam chân chất nhiệt tình của chị có tài làm cho tôi cảm thấy mình là một nhân vật quan trọng đối với chị lắm. Cám ơn Phong Thu, cám ơn mỗi thân tình ấm áp. Chị là người mệt nhất, năng nổ nhất suốt cuối tuần họp mặt đó, chạy đôn đáo lo lắng cho khách phương xa, make sure mọi cho buổi lễ được tiến hành tốt đẹp, hội trường trang trí, khán giả... (Chị Phong Thu đừng áy náy gì hết ghen. I think you're the best.) Suốt ba ngày cuối tuần, lúc nào Phong Thu cũng có mặt với các sinh hoạt tổ chức cho các nữ văn nghệ sĩ như hình bóng: Cuộc du ngoạn thủ đô, tối văn nghệ thân hữu, lễ vinh danh và bữa tiệc tiếp tân (reception) náo nhiệt vì có sự tham dự của các thân hữu ủng hộ thuộc cộng đồng người Việt tại thủ đô.

Bận rộn mấy, chị vẫn giữ nụ cười trên môi và những câu đùa thân thiết với mọi người, với người “nhỏ nhít” nhất là tôi. (“nhỏ nhít” ở đây tôi muốn nói tới “tên”, chứ không phải tuổi)

Buổi sáng thứ hai lúc từ già, chị PT tặng tôi một số các tác phẩm của chị như Cô Bé bên Giàn Hoa Giấy Đỏ, Đóa Phù Dung, Món Ăn Theo Bước Di Tản (với nhiều tác giả khác). Đặc biệt chị còn có truyện viết cho

thiếu nhi như: Gấu Bông Giúp Bạn, Vì Sao Hoa Phượng Đỏ ... Văn chị nhẹ nhàng dễ thương gọi lại cho tôi một thời “ôm” Tuổi Hoa, nguyệt san được rất yêu chuộng của tuổi thanh thiếu niên Saigon.

Nguyễn Thị Ngọc Dung □ Lịch duyệt

và hiếu khách, bà tỏ lòng chào đón, tặng mọi người cuốn đặc san Cỏ Thơm do bà chủ nhiệm ngay trong buổi tối đầu họp mặt tại khách sạn. Bà có dáng vẻ của một bà mẹ dịu

dàng, bé nhỏ, nhưng giọng Hà Nội thật mạch lạc tự tin trong diễn văn vinh danh vai trò của người phụ nữ cầm bút. Khi đọc về tiểu sử của nhà văn Ngọc Dung tôi mới biết bà là tác giả của những tác phẩm đậm tình thương nhớ quê hương như: *Phượng Vãn Nở Bên Trời Hà Nội*, *Sài Gòn Nhớ Nhớ Mưa Thương*, *Điểm Trang Làm Dáng Cuộc Đời* (thơ), *Một Thoáng Máy Bay* (tuyển tập), *Non Nước Đá Vàng* (tuyển tập)...

Jackie Bông Wright □ Nghiêm nghị nhưng khả ái, người phụ nữ của gánh vác và trách nhiệm. Cô cho tôi cảm giác nể trọng với dáng cao, gầy, nét mặt đoan trang, ít cười nói, nhưng cô lại tỏ ra để ý đến những chi tiết rất nhỏ, sắc sảo. Khi đi theo đoàn du ngoạn ở các địa danh nổi tiếng như nghĩa trang quốc gia Arlington, đài tưởng niệm Lincoln, bức tường đá đen ... cô để ý tôi đi chậm thường leo đèo tận phía sau, cô hỏi “Giày em có làm đau chân không?” Tôi phải nhận mình có tính... đi chậm, không phải tại giày. Nhớ lần

ở nghĩa trang Arlington, sau khi từ rest room ra, tôi đi ngược trở lại thay vì ra lối cổng chỗ bus đợi. Khi nhận ra mình ... lạc quay trở ra thì gặp cô Jackie đang quay lại tìm, cô mắng tôi như mắng ... con “Từ nay em lúc nào cũng phải đi với một người, không được đi một mình nữa...” Chị Phong Thu vẫn còn gheo tôi mãi trong các lần đi chung khác về chuyện “trẻ lạc” này. Mãi đến lúc cầm trên tay tác phẩm của Jackie-Bông Wright “Mây Mùa Thu” tôi mới biết được rằng cô chính là bà quả phụ của giáo sư Nguyễn Văn Bông bị CS ám sát vào năm 1971. Thì ra cái tên đặc biệt, mà tôi ngẫm thắc mắc, là tên cô với người chồng giáo sư uy tín nổi tiếng đã bị Cộng sản ám sát ghép lại, và Wright là họ của người chồng Mỹ cũng rất cao quý của cô sau này. Từ một quả phụ đau khổ, cô đã trở thành một nhà hoạt động rất tích cực trong các vấn đề nhân quyền, xã hội dân sự, chống tệ nạn buôn người, nhà diễn thuyết, văn sĩ với sự khuyến khích và hỗ trợ của người chồng sau, ông Lacy Wright, từng là một nhà ngoại giao chuyên nghiệp.

Hoàng Dung □ Người hướng dẫn viên vui nhộn và nhiệt tình nhất tôi từng gặp. Chị tự giới thiệu là con dâu của nhạc sĩ “vua tango” Hoàng Trọng và vì thế chồng Hoàng Dung là “hoàng tử tango” Hoàng Cung Pha (chứ không phải Quách Tĩnh). Chị Hoàng

Dung đã cất công sưu tập rất đầy đủ về lịch sử, dữ liệu, các giai thoại về các nơi chốn trên đường đi qua trong cuộc du ngoạn thủ đô của chúng tôi. Chỉ tiếc là với trí óc “bác học” tôi quên sạch hết các chi tiết sưu tập của chị, chỉ còn nhớ được một đoạn thơ vui bên lề phần thuyết trình của nữ sĩ Hoàng Dung, mà chị nhấn mạnh phải đặt tên là “*cực nhân bản*”, xin mạn phép chia sẻ nơi đây:

*Chồng chị giàu, chị đeo hột xoàn hột xiết
Chồng em nghèo, em đeo riết ... con cu
Một mai bóng xế, trắng lu
Hột xoàn chị hết, con ... cu em (vẫn) còn.*

Ngô Tịnh Yên □ Đứng ra chị Phong Thu có xếp nhà thơ NTY sẽ ở chung phòng với tôi và Thái Hòa, nhưng vì chuyên bay chị đến rất khuya, người của khách sạn lại đưa chị vào phòng khác. Bây giờ tôi vẫn nghĩ tiếc về sự lầm lẫn làm tôi mất cơ hội mấy ngày gần gũi với NTY.

Chị có một dáng dấp rất trẻ, bụi đời, hành lý cho ba ngày chỉ có một xách ba lô trên vai. Tôi đã chọn ký sự “Thiên Thần trong Địa Ngục” của NTY trong một số rất ít tác phẩm tôi lựa mua mang về California. Tuy còn rất nhiều sách mua đã cả năm mà chưa đọc được hết, tôi vẫn bị lôi cuốn đọc nó trước, và hơn thế nữa đã phải viết một bài giới thiệu về nó với tất cả các bạn đọc trong một bài chủ trước đây. Tôi tự hứa sẽ make up lại cho sự lầm lẫn tại khách sạn bằng thời gian về lại Cali của chúng tôi, tôi hy vọng sẽ được trở thành một người bạn của nhà thơ “đầy cảm hứng” này. Thơ NTY theo tôi được biết đã xuất bản nhiều tập như *The Book of My Love*, *Có Hề Chi*, *Đêm Lục Bát*, *Đời Mây Nhe*, *Gánh Thơ Qua Những Chợ Đời*, *Ghen Ngược*, *Điều Ước Cuối Cùng*, *Hãy Tin Những Cảnh Gai* ... với rất nhiều bài lục bát hay, ý lời độc đáo. Tôi nghe nói chị là học trò cưng của nhà thơ Nguyễn Sa. Bốn câu thơ sau có lẽ là tâm sự, quan niệm sống của “nàng”:

*Một trắng, một sách, một điệu đàn
 Tình mây, ý gió, mộng thên thang
 Chẳng muốn lãng lơ cùng thế tục
 Chỉ tìm thi vị giữa trần gian*

Tôi có tò mò hỏi xem trong số rất nhiều bài thơ lạ đó, đoạn nào được kể là “favorite” của “nàng thơ” thì câu trả lời là:

*Mùa đông ấm còn mang ơn củ lửa
 Lẽ nào tôi không đền đáp tim người*

Thật giản dị nhưng tôi nghĩ nhất định là phải có một câu chuyện đằng sau hai câu thơ nhẹ nhàng này, phải không nàng thơ NTY?

Lê Mỹ Hân □ Có thể nói trong tất cả các nữ sĩ tham dự, tôi thân với Mỹ Hân nhất. Có lẽ vì chúng tôi tương đối cùng lứa. Hân lại có quen biết trước với nhà biên khảo Nguyễn Văn Lục, còn tôi cũng kể là thuộc nhóm thân hữu DCVOnline với ông, cùng với Nguyễn

Hiền và Thái Hòa thường tụ chung một nhóm. Bao giờ Mỹ Hân cũng là người cầm mic chính. Riêng tôi, trong nhóm với cô, tôi thật thấy thoải mái, vì tôi chỉ việc ... nghe và cười, không phải đóng góp gì hết. Cô rất có khiếu ăn nói, trí nhớ tốt, nên chuyện của cô tràn những chi tiết lý thú sống động và nhỏ nhất nhất như trong các tác phẩm văn hiện

thực của cô vậy. Khác với nhiều người, Mỹ Hân không làm cho tôi ... mệt khi nghe cô kể về mình, vì nó rất thật, không chỉ những chuyện tốt đáng khoe khoang. Cô không ngại cười ngạo chính mình và

thoải mái để những người khác cười chung. Cô sinh và lớn lên ở miền Bắc, mãi trưởng thành mới vào Nam sinh sống và theo chồng về Nhật năm 2000. Qua tiếp xúc, tôi nhận được Hân rất sắc bén, có trí nhớ đáng nể, thẳng thắn và thực tế. Dù xuất thân kẻ Nam người Bắc, tôi lại tìm được ở Hân sự đồng cảm về lịch sử, nói cho chính xác là về lịch sử cận đại Việt Nam, khi mà hai chúng tôi chỉ là hai đứa trẻ con sống ở hai miền đối địch, và được giáo dục trong hai môi trường hoàn toàn khác biệt. Có lẽ là vì Hân đọc rất nhiều sách và có một cảm quan sắc bén. Cô kể thời còn ở Việt Nam, đặc biệt hồi còn ngoài Bắc, cô thích đọc sách nói về các lãnh tụ miền Nam. Tôi hỏi cô đọc có tin không, Hân kể “biết là lão nhiều trong đó, nhưng vẫn thích đọc, vì không có gì khác để đọc hết ...”

Cô còn kể đọc sách VC về tổng thống Diệm xong, cô tự hỏi “Tại sao ông ta yêu nước vậy lại bị giết...” Khi ra nước ngoài, Hân sinh hoạt với web site thư viện toàn cầu và từng type trọn hai cuốn sách “Làm thế nào để giết một tổng thống” cho mạng. Các tác phẩm của Hân thuộc loại hiện thực, hồi ký của chính cô. Và vì tuổi niên thiếu của cô ở miền Bắc, khi cô vào Nam cũng khoảng tôi đã rời quê hương, tôi lại luôn muốn biết về Việt Nam về những nơi chốn, và những ngày VN ... không có tôi như thế nào, thế là truyện của Lê Mỹ Hân đáp ứng cho nhu cầu “hiểu biết” của tôi lắm. Tôi “ôm” hết cả hai tác phẩm: ký sự Quê Hương Ngày Trở Lại, và cuốn thứ hai dày nặng chịch Một Người Một Đời. Trên đường bay trở về California, gần 6 tiếng, tôi “ngón” một lèo hết “Quê Hương Ngày Trở Lại”, giọng văn và truyện kể y như là Mỹ Hân đang ngồi cạnh tôi luyện thuyên vậy. Những chuyện vây quanh quê hương, người thân, bạn bè và xã hội ngày cô trở về thăm ở những góc cạnh hàng ngày nhất. Và chính vì thế nó vẽ lên thật vô tư bộ mặt trần trụi của Việt Nam, với lời lẽ gần gũi với người đọc như vẫn nói chứ không phải văn viết. Tôi rất phục Mỹ Hân ở tài này. Và cũng xin giới thiệu với các bạn đọc tác phẩm *Quê Hương Ngày Trở Lại* của cô. Tuy là những chuyện riêng về gia đình, bạn bè và người quen của Mỹ Hân, nhưng chúng chính là một phóng sự đầy đủ nhất về đất nước và con người của VN hiện tại.

Nguyễn Lê Mộng Tuyền Tôi không có dịp tiếp xúc riêng tư với Mộng Tuyền, chỉ ngắm cô và nhóm bạn như những nụ hồng tươi tắn, tuổi trẻ tài cao. Theo những lời giới thiệu, Mộng Tuyền được kể là nữ chủ báo trẻ nhất của hải ngoại, từ năm mới 21 tuổi. Cô đã chủ xướng nhóm Bút Tre, cũng là tên một

tờ báo của họ tại Arizona. Những cô gái trẻ này rất xứng đáng là niềm hãnh diện của giới cầm bút hải ngoại. Nhóm Bút Tre của Mộng Tuyền chính là “thế hệ thứ ba” trong một ý tưởng của chị Phong Thu là “Đại Hội có sự hiện diện của cả ba thế hệ cầm bút.”

Nhật Hạnh □ Buổi sáng cuối cùng tại khách sạn, khi chúng tôi bận rộn chia tay nhau, chị chợt đến bên tặng tôi hai CD của chị, giải thích “tặng em vì nhìn em là biết hiền, giống chị.” Tôi bất ngờ quá, vội vàng nhìn chị, và thấy chị có nét rất hiền thiết nên rất yên tâm với nhận xét là tôi ... giống chị. Mặc dù khách quan thì tôi thấy chị dịu dàng và éo lá, nếu “giống” thì hơi ... lỗ cho chị. Cảm ơn chị Nhật Hạnh, tôi đã được nghe hai

CD đầy tình tự quê hương như tên “Hương Tinh Ca” chị đặt cho chúng. Giọng chị làm tôi liên tưởng đến ca sĩ Phương Dung, giọng Nam hiền hòa, chân chất, khá hiếm vì thường các ca sĩ đều đòi qua

giọng Bắc khi hát tân nhạc. Nhạc quen thuộc như nhạc Lam Phương một thuở, ý lời là những tâm tình gắn bó với thặng trầm, mát mát của quê hương, cũng có một số hùng ca trong đó ca ngợi con người và chiến công trong lịch sử. Chúc nhạc sĩ Nhật Hạnh thành công trên đường sáng tác.

Tôi nhớ tất cả mọi người. Chỉ rất tiếc tôi không thể viết hết về tất cả trong một bài viết. Tôi vẫn nhớ anh chị Đăng và Kiều Nga người tự nguyện của cộng đồng Virginia đã đón tôi từ phi trường. Chị thật vui vẻ hoạt bát, nói đùa duyên duyên. Hai anh chị thật tận tâm đã tới lui tìm kiếm suốt hai tiếng tại phi trường để đón nhà thơ Hồ Hương Lộc và chồng. Nhớ Thái Hòa cô bạn cùng phòng gốc Nha Trang đầy nữ tính. Nhà thơ Kiều Mộng Hà phong thái nhẹ nhàng khiêm tốn, hiền như một thiên ni, có tài viết thi bút rất đẹp, và ắt phải là một người mẹ tuyệt vời vì kéo được cậu con trai đi theo “hộ tống.” Nhớ Mike, cậu con trai của KMH, được giáo dưỡng thật tốt, trong nhận xét của tôi qua những trao đổi của “hai thế hệ” tại phi trường. Nhớ chị Thanh Xuân trầm tĩnh, mực thước và người chồng người Mỹ lúc nào cũng “nâng (nàng) như nâng trứng.” Nghe Mỹ Hân nói số sách của chị mang theo hết trọn, tôi tự hỏi có phải vì tựa đề của nó là “Con đường dẫn tới giàu sang và hạnh phúc” (lại nhỏ gọn, cho người đọc có cảm nghĩ là... con đường ngắn?) Nhớ nhà thơ Ngô Thy Vân rất sẵn sàng quan tâm, đã lượm và giữ gìn tôi chiếc áo khoác tôi bỏ quên băng. Nhớ bác chủ báo Sóng Thần Phạm Bá Vinh rất... gentleman luôn sẵn sàng chiều mọi yêu cầu của “một bầy phụ nữ” trong mọi lúc. Thương cảm Thái Hòa người mê chụp hình nhất lại bị mất máy hình, đã cố tâm rửa lỗi hình của bác thật sớm vào sáng thứ hai để “đền bù”, cho Thái Hòa kịp mang về California. Nhớ cô

Tùy Việt thuộc Mạng Lưới Nhân Quyền, người rất ái mộ “Tiểu Xí Mụi” vì lần đầu khi biết tôi viết cho DCVOnline cô liền hỏi ngay “Có phải Tiểu Xí Mụi không?” (Tiểu Xí Mụi nếu có đọc nhớ là có người nhắc, phải có bài mới nộp đó nha.)

Cuối cùng, vui nhất phải nói là gặp được “phe ta”, tác giả Nguyễn Văn Lục và Nguyễn Hiền. Tác giả Nguyễn Văn Lục đúng với tính cách của một nhà biên khảo, không hứng thú khi được giới thiệu lên... sân khấu, không thuộc tuýp “người của đám đông” nhưng rất khéo gợi chuyện và tạo không khí cho những chủ đề trao đổi. Tôi đặc biệt vui được biết Nguyễn Hiền trong “đời thật” (không còn qua mạng ảo), tôi vẫn “đồng chí hướng” với Nguyễn Hiền qua các bài viết của anh trên DCVOnline, lần gặp này chúng tôi còn có dịp “nói sau lưng” (không phải nói xấu) về một vài nhân vật của DCVOnline (thanks Nguyễn Hiền.) Sẽ nhớ hai buổi tối cafe vui vẻ của chúng ta cùng với phóng viên Mạc Lâm, Mỹ Hân và Thái Hòa với những câu chuyện thật lý thú. Xin được kết thúc câu chuyện tại đây. Cám ơn BTC, nhất là chị Phong Thu đã tận sức tạo một cuộc họp mặt đầy ý nghĩa. Qua dịp họp mặt này, tôi cảm nhận được sự gặp gỡ giữa những người cầm viết thật cần thiết, để hiểu biết và khuyến khích lẫn nhau, để người sau được làm quen và học hỏi người trước. Riêng tôi còn tìm được thêm một vài “tình bạn”. Cám ơn các bậc đàn chị đã hiện diện rất khiêm nhường và khả ái. Tôi hy vọng hải ngoại sẽ có những tổ chức “lớn hơn” nữa bao gồm tất cả văn nghệ sĩ, không chỉ riêng phụ nữ. Và hy vọng dòng văn chương Việt hải ngoại sẽ tồn tại mãi, vì điều này chuyên chở ý nghĩa là các thế hệ sau của hải ngoại vẫn lưu truyền tiếng Việt.

Bảo Như

DỰ ÂM ĐẠI HỘI

Ngàn hoa lá thắm thủ đô
Văn chương đại hội diễm tô xú người
Anh Thư từng nét rạng ngời
Gió Phong Thu bát ngát trời miền Đông.
Xinh tươi son trẻ Jackie Bông
Hoàng Dung dí dỏm bóng hồng người nghe
Mộng Tuyền nhóm trẻ Bút Tre *
Hậu lai nối gót theo nghề văn chương
Đảm đang chủ nhiệm Ngọc Dung
Cỏ Thơm đứng vững để chùng vai mươi *
Quốc Nam xanh mát phương trời *
Seattle từ ấy cuộc đời trải qua
Liên miền tổ chức gần xa
Nguồn thơ phụ nữ tham gia nhiệt tình
Văn hoa nét bút đượm thanh
Quê hương đất nước của mình đẹp thay
Việt Nam đất tổ còn đây
Bao miền thế giới vùng mây ngọt ngào
Khách mời dự hội xôn xao

San Diego, châu Úc nôn nao về cùng
Bắc Nam Cali nhật ung dung
Tùy duyên hội ngộ theo dòng thời gian
Thu Nga Thanh Trúc rộn ràng
Nàng từ Texas, đài trang tuyệt vời
Vang xa giọng nói ngàn khơi
Đưa tin thế giới trông vui hằng ngày.

Ô hay! Đại Hội lành thay
Người người rạng rỡ chân mây bông bênh
Nữ lưu nạm ngọc xinh xinh
Văn chương nhân nhả thơ cùng nàng thơ.

HỒ HƯƠNG LỘC (San Diego)

- * Mộng Tuyền: nhà báo trẻ, Chủ Nhiệm Tập San Bút Tre tại Arizona
- * Cỏ Thơm: Tam Cá Nguyệt San Văn Học do Nguyễn Thị Ngọc Dung là Chủ Nhiệm. Tập Chí Cỏ Thơm đã liên tục phát hành từ hơn 15 năm qua.
- * Quốc Nam: chủ trương Cơ Sở Văn Hóa Đông Phương. Tổ chức Đại Hội Văn Chương Phụ Nữ.

**Thân chúc quý Nữ Sĩ năm Tân Mão
sáng tác dồi dào, sinh hoạt văn học hào hứng.**